

Kiadja a Budapesti Országos Központi Oltáregyesület, Budapest, IX., Üllői-út 77. sz.

Előfizetési ára 2.— P. E példány 20 fill.

AZ ISMERETLEN ROKON.

Van egy rokonunk, akit nem igen ismernek, még inkább nem igen szeretnek az emberek. Az utcán nem látjuk, látogatóba is csak hivatlanul szokott csendben belépni — de csak egyszer. Roppant zárkózott teremtés, tudja, hogy nem szokták ünnepelni, nem hívják meg vendégszereplésre sem sehová. Nevét is csak elsapadva, rémülten szokták emlegetni. Ha kiejtem a nevét, oly könnyű, leheltszerű: Halál. Ő a legidősebb rokona az emberiségnek; oly idős, mint maga az emberiség s addig fog élni, míg az emberiség.

A Halál a tömeg-ember előtt mindig félelmetes valaki. Ha valahol akár szórakozóhelyen, akár baráti társaságban szó jön róla, hamar kikapcsolják a beszéd témából: hiszen még nem időszzerű dolog róla beszélni. Sőt sokan nem is akarnak megbarátkozni a gondolattal, hogy majd egyszer hozzájuk is el fog jönni tiszteletét tenni. Valami csodálatos vakság borítja az emberek szemét, hogy az élet ritmusa mögött nem látják ólálkodni ezt az ismeretlen rokont, aki vámot szed a világ élvezetei és rajongásai után is.

A hívő ember tud csak bátran, keményen szemébe nézni ennek a rokonnak.

A hívő ember előtt a halál új élet kezdete. Vita mutatur, non tollitur — az élet megváltozik, de meg nem szűnik — vigasztal bennünket a gyászmise szövege. Tehát életünk folytatódik a halál után is. A koporsó és sír csak mulandó részünk végső leszámolását jelentik. Azért a hívő ember földi élete csak előkészületi idő a másik, végnélküli életre, amelyet úgy hívunk: örökkévalóság. Mily boldog lehet a hívő ember a halál pillanatában. Mennyire nem siet visszatérésre kérni a halált. Assisi Szent Ferenc így köszönti a halált: «Légy üdvözölve Halál Testvér!» Hofer András, a tiroli hős így búcsúzik: «Isten veled te hitvány világ! Oly könnyűnek találok a halált, hogy még könnybe se lábad a szemem». Szent Ágoston pedig így nyilatkozik: «Aki fél a haláltól, az nem szereti igazán Istent». Természetes, hogy aki görcsösen kapaszkodott a földi életbe és annak örömeibe, az a halál pillanatában mindent elveszítettnek érez. Csoda-e, ha korunk gyermeke, akit elkápráztat bámulatos technikai kultúránk, nem tud megbarátkozni az elmúlás gondolatával.

De a halál örvendetes találkozást is jelent az Élet Urával. Az élet végén ott áll az, aki elmondhatta magáról, amit mások nem mondhattak magukról: «Én vagyok a feltámadás és az élet. Aki énbennem hisz még ha meghalt is, élni fog». Aki tehát Istenben hisz, annak a halál nem más, mint Isten keblére való borulás. Mária Terézia királyné ezért így jellemezte a halált: «A halál nem esik nehezemre, csak olyan, mintha az egyik szobából a másikba mennék.» Vianney János, a szenteletű arsi plébános pedig így ujjong: «Semmi sem édesebb, mint az Úr Jézus, a Boldogságos Szűz Mária és a halál».

A halál a földi megkötöttségnek a felmondása. Éppen nagyon féltett testünk tart ugyanis bennünket fogságában. A betegség, nyomorúság, inség sok-sok százával köt bennünket a földhöz halandó testünk. Ki ne érezte volna már közülünk egyik-másik ilyen fonálnak szinte húsunkba való vágódását. Szent Pál sóhajtozva mondja éppen ezért: Cupio dissolvi et esse cum Christo — vágyok feloldódni és Krisztussal lenni. Háborús éveink nehéz napjaiban talán nagyon sokan is érzik e szavak igazságát. A halál ezeket a kényelmetlen szájakat vágja el és megnyitja az utat a lélek szabad szárnyalásának.

És ezért a hívő ember nem veszti el életkedvét. Ismeri az életet, tudja, hogy

van halál, nem is fél tőle. Úgy dolgozik, mintha mindig élne, úgy készül, mintha minden pillanatban meg kellene halnia. Ebbe a nagyszerű programba sűríti bele kicsiny életét és bizonyos szent fölényel járja az élet rögzös útjait. Ez az élet művészete. Aki idáig viszi, az dicsőbb, mint a legújabb ünnepele Nobel-díjas, vagy sporthős, avagy hadvezér.

Kedves Testvérem! Ha az idei november homályba boruló délutánjain járod a ternetőt, ne sírj és ne szomorkodj a sírok között járva. Imádságos ajakkal nézd a mi nagy rokonunknak, a Halálnak a művét. Mi nem félünk a haláltól, hanem az örök haláltól, azaz a lélek elkárhozásától óvakodunk csupán. Féljenek a haláltól azok, akiknek van okuk reá. Mi majd könnyebben megbarátkozunk az elmúlás gondolatával, mert Szent Pál szavai vigasztalnak: «Ha tehát meghaltunk Krisztussal, hisszük, hogy Krisztussal élni is fogunk, mert tudjuk, hogy Krisztus miután halottaiból, már nem hal meg s a halál többé nem uralkodik rajta». (Róm. 6, 8—9.) Így ismerkedünk és lassankint barátkozunk meg a mi érdekes rokonunkkal a Halállal, hogy annak idején könnyebb legyen elválásunk é világtól.

Kiss István.

Szentségimádás az örökvárosában.

(Utiemlékek 1940-ből.)

Róma! Te a szépségek és szentségek városa! Te földrehullt darabja az égnek! Bandukolok utaidon Húsvét tavaszi délutánján s lépten-nyomon egy-egy fenséges bazilikához érek, amelye ha az ember betekint, minden arra készte, hogy az istenség szemléletébe merüljön. Itt a Corso Umbertón is; egy Corso és telve — templomokkal! Vándorlás közben a S. Maria in Via Lata-templomhoz érek. Amint körülnézek a karcú jászpisz-oszlopokkal ívelt kis szentélyben, kinyitom római útikalauzomat, hogy tájékozódjam. Megtudom belőle, hogy római fogsága idején itt lakott Szent Pál apostol egy centurio felügyelete alatt, innét írta a zsidókhöz szóló levelét, kísérőtársa, Szent Lukács evangélista pedig ugyanitt írta az Apostolok Cselekedeteit. Micsoda szent helyen vagyok most, Istenem! Ráhajtom fejem az imazsámolyra, ahol térdrehullok s évezredek visszaálmodom. Magam előtt látom lélekben az «alacsonytermetű, kissé hajlott, öszülő, tekintetében szelidséget eláruló apostolt, kiről Aranyuszájú Szent János azt mondja, hogy lábai a földön jártak, lelkileg azonban akkora volt, hogy feje az eget érte». (K. E.) Idejött, hogy tanításával a keresztyények erőssége legyen az üldözések idején, míg aztán maga is börtönbe került. Szenvéseiről a Tullianum (Mamertini börtön) nyirkos falai is sokat beszélhetnének. A nagy Apostol s a szent Evangélista emlékének imával áldozom, majd a főoltárnál nyugvó három szent vértanu: Szent Cyriacus, Largus és Smaragdus vértanuk oltalmába ajánlom magamat.

A templomból kijövet kis téren hatalmas kupolát látok, ami ismét szép bazilikát sejtet. Ez Szent Marcellus pápa tiszteletére épült, aki e helyen szenvedett fogságot, Maxencius üldözése alatt itt egy istállóban lovakat kellett őriznie, itt is halt meg Kr. u. 309-ben, holtteste a főoltár alatt van. Most persze egyáltalán nincs istálló formája ennek a helynek, a templom mennyezete roskadozik az aranytól s csillog a napsugarak tündérrjátékától, a falakat drága festmények ékesítik. Belső-séges ima után e szent helytől is búcsúzom.

Kis mellékutcákon csatangolva keresem a S. Ignazio-t, a jezsuiták templomát. Emlékszem, mily csodás hatást tett rám 1925-ben, mikor először láttam ezt a pompás bazilikát s percekig nem tudtam megállapítani, templomban vagyok-e, vagy a szabad ég alatt. Fr. Pozzi jezsuita festette ki, mondják, hogy a rendben szakács volt, később derült ki, hogy festőművész, — amit ő szerényen eltitkolt —, akkor bízták meg a templom kifestésével.

A késő délutáni órákban, ahogy benyitok a S. Ignazio-ba, vakító fény árad ki a templomból, pillanatokig be kell csuknom szemeimet, míg hozzászokom a fényárhoz. Ó, hiszen itt szentségimádás van! Előresietek és körülnézek ebben a fénytengerben! A föltár hat emeletre tagozódik, mindegyik részén más-más díszítésű aranyozott krabbék futnak végig. Az oltáron mintegy kétszáz gyertya fénye lobog. Fenn a magasban, kecses bronzmennyezet alatt az Oltáriszentség. Körötte apró virágtartókban rózsák illatoznak. A legméltóságosabb Oltáriszentség felett körívben tizenhat óriási csillár szikrázva ég s efelett még húsz ugyanilyen hatalmas csillár girland-alakban világít s adja meg a legnagyobb tiszteletet a menny és föld Urának. Pedig ebben a templomban egyedül vagyok most szentségimádó — no meg néhány jezsuita-szerzetes, akik gyóntatószékeikben breviáriumboznak —, mert a római népet kicsalja a szép idő a szabadba. És ehhez a szentségi pompához micsoda környezet! A mennyezeten Pozzi tüneményes freskója: Loyolai Szent Ignác megdicsőülése, — az üdvözültek serege mintha mind a levegőben lebegne. Körülöttem, a mellékoltárok alatt szentek pihennek. Egyik arannyal ékesített lapislazuli koporsóban Gonzaga Szent Alajos hercegifjú, akiről a Martyrologium azt írja: «A fejedelmi trónról való lemondással és ártatlan életével páratlan dicsőséget szerzett». Oltára felett fehér márvány dombormű Alajos mennybemenetelét ábrázolja. Vele szemben a kis belga jezsuita, Berchmans Szent János ugyanoly urnában, mint Alajos, mennybemenetelének márványrelifje is éppolyan, mint rendtestvéréé. Szent Alajos mellett üvegkoporsóban lelkievetője, Bellarmino Szent Róbert, a nagy apologeta-bíborok pihen, akiről azt írták, hogy «művei hatalmas karéneke az egy, szent, katolikus, apostoli Anyaszentegyháznak». (E. B.) Tiszteletére Rómában templom is épült — nagyszombaton néztem meg —, a templom szentélye olivzöld s a mennyezettől a padozatig napsugarak vannak falára festve s ez mint egy aranyfátyol borítja be az egész szentélyt. Ha majd a hajó is ki lesz festve, odaviszik át Bellarminót, most még itt van, bíborosi ornátusban nyugszik, a fejre és kézfejre ércmaszka van ráhúzva.

S nekem most adorálnom kellene! Hiszen itthon vagyok! Régi szép mondás jut eszembe: «Nem idegen nekem egy ország sem, ha van számomra egy szent-ostyája». Róma pedig minden katolikusnak édesanyja. Ekkor valaki felmegy a szentélyben álló hatalmas orgonához s egy órán át finom, halk akkordokat játszik. Ime minden megadatott, hogy életem legmagasztosabb szentségimádását végezzem. Leomlok imádásra a nesztelen csendben s titokzatos gyönyöréret fog el. Lelkem ajkam himnuszokat, antifonákat, responsoriumokat suttog: «Ő üdvösséges áldozat... ecce panis Angelorum, factus cibus viatorum — ime az angyali kenyér, vándorútunk erőssége... Uram halálának szent emlékjele... Mondj éneket zengő nyelvem szentséges Úr testének... Ó szent vendégség, amelyben Krisztust fogadják, szenvedésének emlékét újra ünneplik...» Egy aszketikus író mondja, hogy: «Istent a végkimerülésig kell szeretni». (M. L. S. J.) Engem is két óra hosszat tart fogva ez a szent búvkör, ahol a csend, a mennyei orgonaszó, gyertyák, csillárok sokaságának lobogása szolgáltatja az asszisztenciát az Oltáriszentségnek. Mily hódolat mindez a Legszentebb előtt! — Szentségeltétel után három fráter oltja el a tömérdek

gyertyát. Elbúcsúzom az Isteni Üdvözítőtől, megköszönve ezt a páratlan lelki-
 élményt: «Bone Pastor panis vere . . . Kegyes Pásztor igaz étek, Te mutasd meg
 kegyességed fönn az élők közepett». (A. Szt. T.)

A nagy lelki benyomást kipihennem kell. A Staz. Termini (pályaudvar)
 közelében egy kis ligetben elmélázva ülök az esti csendben. Kissé távolabb tágas
 piazzán (= tér) hatalmas rotundák (körépületek), összes emeleteik ünnepi dísz-
 kivilágításban fénylenek. Előttük remek szökőkút, amelynek száz ezüstsugára
 csobog Olaszország száz legszebb városa tiszteletére. Felettem Róma genék
 csillagsátora, körülöttem a fák, bokrok levelei minden szellőre egy-egy dalt sóhaj-
 tanak. Az estalkony óráiban imára kulcsolódik kezem s magamban egy költemény
 sorait recitálom: «Ó Róma, Róma, Urbs Aeterna, Te nagyság, te erő, te hatalom, —
 Tiéd a fenséges, a magasztos óda, Dús bazilikák hódoló zenéje, a S. Pietro apostol-
 sírjának Feltámadást hirdető nagy reménye».

Hoffer Ilona rk. hitoktató.

KOLOSTOR.

Karcsú tornyával égre intve,
 Fölötte ima csendje ül,
 Az égért s lelkedért szerelmet
 Nyert Krisztusától örökül.

A folyosón mélyhangú óra
 Űt és siet sok szerzetes,
 És a kórusban áhitattal
 Imát és szent dalt zengedez,

A szűk cellákba rendelet jön,
 Parancsszót vár a sok barát,
 Az ősz apát halotti csendben
 Mormolja el szelíd szavát.

«Hithirdető kell Ázsiába,
 Hitért eped a hindu nép,
 Krisztus világát vinni széjjel
 Elmész közójük jó Őzséb.»

«Bélpoklosok kórháza telve,
 Nincs benne egy jó gyóntató.
 A haldoklók vigaszra várnak,
 Siess hozzájuk hű Odó.»

«A barakokban, pincesorban
 Borzalmas éhínség tanyáz,
 Menj oda pénzzel és kenyérrrel
 S Isten szavával Athanáz.»

A nagy csengő ezüstsavával
 Csendül, imára hiva föl,
 És bő áldásért nagy csatákhoz
 Fohász kél szívek mélyiről.

Két munkás nézi a kolostort,
 Alakjuk böszült, marcona,
 S szikrázó szemmel szól az egyik:
 Pfuj, ez az orgyilkos-tanya!

Paksy Gáspár.

Psichari Ernő, az istentagadó Renan unokája, az egyik hadgyakorlat idején
 huszonnégy kilométert gyalogolt, csak hogy a legközelebbi templomot elérje.
 Eppen déli harangszóra ért a faluba. A hívek seregestül tódultak ki a nagymise
 végén a templomból. A katonatiszt egyenesen a sekrestyébe megy:

— Plébános úr, lenne szíves megáldoztatni . . .

— Szívesen, de . . . nem evett még ma semmit? — kérdi a pap.

— Nem plébános úr, egészen nyugodtan megáldoztathat!

(Később a gyarmaton hazája érdekeinek védelmében elesett.)

Emlékezzünk Budapest eucharisztikus Apostolára!

Amikor még a demokrata-liberális szellem virágkorát élte és a hitélet sokszor megmerevedve húzódott meg a fővárosi templomok falai között, amikor a közeleti hitvalló katolikusok még csak kevesen voltak, adta az Isten egyik kedves eucharisztikus apostolát Kanter Károlyt. Majdnem az ismeretlenség homályából kerítette elő az isteni jószág és állította oda az Eucharisztia szolgálat első vonalába. Néhai gróf Cziráky Jánosnéval együtt sokat fáradozott a már akkor mindenütt szervezkedő Oltáregyesület munkájának irányításában. Aránylag kevesen tudják, hogy Isten országának, de különösképpen az Eucharisztiaának milyen fáradhatatlan apostola volt. Mennyi alkotás húzódik nevéhez, ami a mostani ember szemével nézve is csodálatos és szenteket jellemző dolog. Mint akkori budapesti várplébános nem elégedett meg szűkebb plébániájának, a Várnak a pasztorációjával. Szívére szeretete volna ölelni az egész Pestet és odavinni, adorálni az Eucharisztia elé. Sokféle tevékenysége között is a legnagyobb vágya volt megérni a bpesti Örökimádás-templomnak a felépítését. Nemes elődök után kézbevéve a Központi Oltáregyesület vezetését, óhaja volt az első magyar Örökimádás-templomban összehozni az Eucharisztia tisztelők nagy tömegeit. Életének egyik legnagyobb öröme lehetett, mikor 1908 szept. 8-án megérhette a templom felszentelését. Valóban ez a nap indította el az Eucharisztia tisztelők nagy processzióját, amely azóta is ott hullámszik állandóan a szép templom boltívei alatt. Hajnalhasadása volt a magyar eucharisztikus mozgalom elindulásának.

Mindezt pedig azért idézzük fel, mert november 20-án lesz 22 éve, hogy Kanter Károly lehúnyta szemeit, hogy lelki szemével odaát szemlélhesse Azt, Akiért annyit apostolkodott. A templom bejáratánál levő kriptá mellett — ahol földi maradványai nyugszának — naponta sok ember elhalad és nincs senki sem, aki hálával ne gondolna rá, Krisztus frontharcosára. És talán még eljön az idő, mikor Kanter Károly másodszor is feltűnik az ismeretlenség homályából, hogy a szenteket megillető dicsfényvel övezve nagyobb tisztelet központjába kerüljön. Isten a mai nehéz időkben egymásután ajándékozza meg nemzetünket kiváló lelkek kultuszával. Prohászka Ottokár, Bogner Margit, Kaszap István neve mellett úgy hiszem, ott fog ragyogni Kanter Károly neve is a magyar csillagos ég horizontján. Imádkozzunk, hogy az Örökimádás-templom alázatos lakója megkaphassa a legmagasabb égi kitüntetést is.

K. I.

JÉZUSOM FOGADD SZIVEMET.

Jézusom fogadd kérlek
Hófehér kis szívemet.
A fehér ostya leple alatt
Felém cseng hívó szavad.

Segíts Jézusom, kérlek,
Hogy lakhassam itt,
Oltárod előtt imádvá
Isteni szent főlsgédet.

Ime itt a nagy pillanat,
Hogy szívembe szállsz.
Imádlak és köszöntlek
Szívem trónján Jézusom.

Oltártűzként eléghessek,
Imádvá a fehér Ostya
Színe alatt rejtőző
Drága nagy Szentséget.

Sebestyén Ilona.

Központi Oltáregyletünk munkaórái minden pénteken d. u. 3 órakor lesznek az Üllői-út 77. sz. alatti teremben. Első ilyen munkaóra október 16-án volt. A konferenciák előadója Kiss István templom-igazgató lesz. Minden hónap harmadik péntekén a közkedvelt liturgikus apostol, Szunyogh Xavér O. S. B. tanár úr fog előadást tartani. Ezúton is felhívjuk a kedves munkatársakat a munkaórák szíves látogatására.

Hálás szívvel mondunk köszönetet a Hercegprímás úr Őeminenciájának, hogy a Katolikus Nagygyűléssel kapcsolatos engesztelő nagy főpapi mise végzését okt. 3-án az Örökimádás-templomban vállalni kegyes volt. Valóban lélekemelő volt látni a hívek nagy tömegeit, amint a szentáldozáshoz járultak. Sok-sok ima szállt e napon az eucharisztikus Jézushoz a békéért és az engesztelés sikeréért. Lélekben megújulva fogadtuk dr. Drahos János érs. helytartó úr mélyen járó szavait, amelyekben az öntudatosan hívő eucharisztikus lélek tulajdonságait vázolta.

A Katolikus Nagygyűléssel kapcsolatos engesztelő szentségimádást mi is megtartottuk okt. 4-én délután. Az Örökimádás-templom mint mindig, ezúttal is zsúfolásig megtelt az ájtatoskodókkal. E napon azonban még a lépcsőkön is álltak, mert már nem volt hely. A felejthetetlen szép ájtatosság nagy hatással volt a hívek tömegére.

A Katolikus Hölgyek Országos Sajtóegyesülete a következő felhívással kérészt fel bennünket: A fronton harcoló és kórházakban fekvő katonáink még mindig nincsenek ellátva kellő számban katolikus szellemű és tiszta erkölcsű, de egyben hazafias, szórakoztató olvasmányokkal. Az Actio Catholica Sajtószakosztálya a Katolikus Hölgyek Országos Sajtóegyesületét kérte fel a mozgalom megszervezésére és lebonyolítására. Az egyesület tehát most azzal a sürgős kérelemmel fordul a keresztény társadalomhoz, hogy szíveskedjék jó és erkölcsös könyveket, olvasmányokat, folyóiratokat, lapokat (akár régebbi évfolyamokat is), de szentképeket, olvasókat, imakönyveket, esetleg pénzdományokat is az egyesülethez (Budapest, VIII., Horánszky-u. 20.) mielőbb eljuttatni. A beküldött anyagnak a harctérre és a kórházakba való eljuttatásáról az egyesület gondoskodik. Központi Oltáregyesületünk már küldött ugyan egy kisebb kocsit kitevő adományt, de kedves tagjaink figyelmét ezúttal is felhívjuk a fenti hirdetésre.

A Budapest Külső-Józsefvárosi «Jó Pásztor»-ról nevezett egyházközség okt. 11-én a litániával kapcsolatban ünnepélyes keretek között avattatta új Oltáregyesületének tagjait. A zsúfolásig megtelt ideiglenes kápolnában a Központ nevében Kiss István h. központi ügyvezető vette fel a jelölteket a tagok sorába. A buzgó szervező-lelkészek, Sarkadi Béla főtisztt. úrnak sok örömet kívánunk a most meginduló oltáregyleti munkában.

November 3-án 9 órakor engesztelő szentmise lesz az Örökimádás-templomban az összes elhunyt oltáregyesületi tagokért. — Nov. 6-án van Oltáregyesületünk alapításának 83. évfordulója. E napon 9 órakor lesz a szentmise az Oltáregyesületért, este pedig szentbeszéd és ünnepélyes áldás. — Nov. 9-én d. u. 3 órakor oltáregyleti választmányi gyűlés lesz, utána 4 órakor terjesztőnöi gyűlés. — Nov. 19-én templomunk védőszentjének, Szent Erzsébetnek ünnepén 9 órakor szentmise lesz, este szentbeszéd és ünnepélyes áldás.

November 20-án néhai Kánter Károly szentség hírében elhunyt igazgatónk halálának évfordulója lesz. A szentmise e napon az ő megemlékezésére lesz felajánlva. Itt közöljük, hogy bő életrajza a közeljövőben fog megjelenni a Szent István-Társulat kiadásában.

IMASZÁNDÉKUNK

Tevékeny felebaráti szeretetet!

Minél nehezebb idöket élünk, annál inkább érezzük szükségét az emberiség felé nyúló irtalmak kéz melegének. A háború nemcsak az életet, hanem a földi élet javait is felemészti. Mindkét vonalon hiányokkal kell küzdenünk. A novemberi hónap éppen a halottakról való megemlékezés miatt elsősorban a kialudt életmécsesek felé fordítja figyelmünket. Az egész Anyaszentegyház egy mozgósított imahadsereggé válik. A temetők sírdombjai között járó emberek és a templomok keresztjeit felkereső hívek imádságos kézzel nyúlnak át az örökkévalóság partjai felé, hogy segítsenek azokon, akik már oda-jutottak. Ha valamikor, akkor most a háború negyedik évében kell felfigyelni ezekre a lelkekre. Mennyien vannak, akik reánk szorulnak, várják a mi imáinkat. Talán egy apa, vagy fiú, vagy testvér, vagy véglegény nyújtja felénk esdeklő karjait. És ha nincs közöttük valamelyikünk szeretettje, hát van közöttük sok névtelen, ismeretlen hős; ezeket karoljuk fel imádságos lelkünkkel. A néhány év előtti felszabadító hadjáratok alkalmával szokásba jött a testvér-község mozgalom, mikor városok, jobbmódú falvak testvérukké fogadtak egy-egy felszabaduló várost vagy falut. Mily jóleső kedves figyelem volt ez. Vegyünk imádságos gondjainkba mi is egy-egy ismeretlen hőst, akit talán senki sem sirat, akiért otthon nem imádkoznak. Így lesz a mi imánk egy önzéstől mentes hatalmas átfogó erő, mely gyógyítani tud.

De a háború itthon is kötelességeket ró reánk. Özvegyek, árvák tekintenek reánk bizalomteljesen. Itt nem elég a vigasztaló szó, itt tevékenyen kell segíteni. Szent Jakab apostol mondja: «Ha pedig egy testvér, vagy nővér ruhátalan és szükségét szenved a mindennapi élelemben, valaki pedig közületek azt mondja nekik: Menjetek békében, melegedjétek meg és lakjatok jól! — de nem adjátok meg nekik, amikre a testnek szüksége van, mit fog ez használni?» (Jak. 2, 15—16.) És elem tárul a rózsahullató Szent Erzsébetiünk alakja, amint a wartburgi várból nap-nap után lejön és csendben végigjárja a nyomortelepeket. Mily gyönyörűen találtak visszhangra finom lelkében az apostol szavai. Nemde sok ilyen lélekre volna ma szükség. Tehát senki se panaszkodjon ma és ne sírja vissza a nyárspolgári élet kényelmét, hanem vegye észre azokat, akik nálánál is rosszabbul állanak. Ne ismerjük ma a jólétet és kényelmet, hanem egymás között osszuk meg más nyomorúságát. Könnyebben lesz elviselhető, ha mindenki vállal belőle valamit.

E kettős fronton: az imádság és tevékeny felebaráti szeretet frontján kell ma felvonulnia az eucharisztikus lelkeknek is. Erre hívta fel övéinek figyelmét az Úr Jézus is az Eucharisztia-alapítás szent estjén, amint Szent János oly drámai erővel leírja. Míg kedveseink kint küzdenek az első fronton, nekünk itthon az igazi második fronton kell ilyen szellemben helyt állani. Eucharisztikus lélek tudja csak ezt igazán megérteni és tud érző szívvel másokon segíteni. Ha minden Eucharisztia-tiszteelő csak valamit is vállal a fentemlített nemes munkából, szemmeláthatóan fog enyhülni a nehéz idök okozta sok nyomor és panasz. Oltáregyleti Testvér, menj és te is hasonlóképen cselekedjél!

VÁTELJES • BÜCSÜKAT

Mindenszentek ünnepén, nov. 1-én, halottak napján, nov. 2-án, Kosztka Szent Szaniszló napján, nov. 13-án. Ugyancsak az imádási napon, a havi összejövetel napján, mindenki által szabadon választott napon, a hónap első csütörtökén és péntekén. A halottak hónapjában fokozott buzgósággal használjuk a búcsúkat!

